

Inni o Platonie

- [Wprowadzenie](#)
- [Przeczytaj](#)
- [Schemat](#)
- [Sprawdź się](#)
- [Dla nauczyciela](#)

Bibliografia:

- Cytat za: Diogenes Laertios, *Żywoty i poglądy słynnych filozofów*., s. 175.

Inni o Platonie

Źródło: domena publiczna.

Jest oczywiste, że ktoś, kto staje się sławny, staje się automatycznie kimś, o kim się mówi, powiela jego poglądy lub próbuje je obalić. Pod tym względem los Platona, który był najwybitniejszym filozofem swojej epoki i jednym z najwybitniejszych filozofów wszechczasów, jest bardzo typowy. Doczekał się bowiem krytyki zarówno za życia, jak i po śmierci. Krytyki odnoszącej się zarówno do jego osobowości, jak i poglądów.

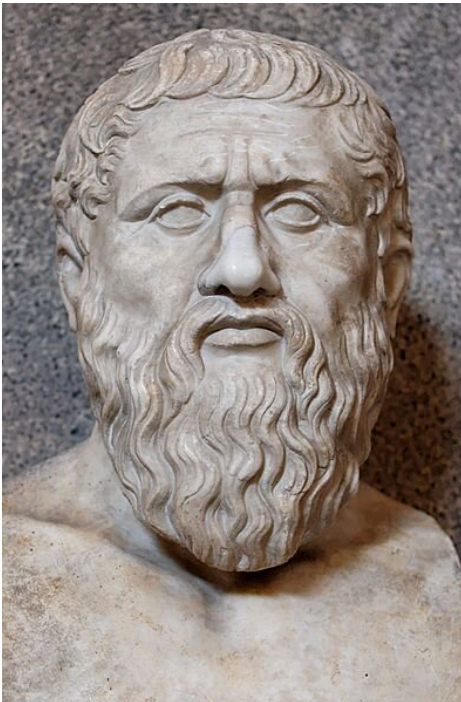
Twoje cele

- Poznasz najpopularniejsze opinie, jakie powstały na temat Platona i jego koncepcji.
- Przeanalizujesz recepcję, z jaką platonizm spotkał się na przestrzeni wieków.
- Porównasz wypowiedzi, które gloryfikują i krytykują wielkiego filozofa.
- Uporządkujesz swoją wiedzę odnośnie twierdzeń Platona.

Przeczytaj

Przypomnij sobie główne zagadnienia platońskiego idealizmu. Rozważ, co oznaczają pojęcia takie, jak: **idea**, **idealizm**, **anamneza**.

Postrzeganie Platona i platonizmu w antyku

Platon Ateńczyk (427 p.n.e.–347 p.n.e.)
Źródło: domena publiczna.

Przegląd krytyk i opinii, z jakimi spotkał się Platon i jego spuścizna, powinniśmy dla porządku rozpocząć od samego imienia filozofa. Prawda jest bowiem taka, że jego pełne imię brzmiało: „Aristokles syn Aristona z Aten”. Pochodził z szanowanej arystokratycznej rodziny, pisał dramaty, był przyuczany do działalności politycznej i przygotowywał się do olimpiady. To właśnie atletyczna postawa i szerokie barki sprawiły, że rodzina i znajomi nadali mu przydomek „Platho” (gr. Πλάτων), co oznaczało „Szeroki”. Późniejsi prześmiewcy naigrywali się zaś, że ten pseudonim wynikał z faktu posiadania przez myśliciela szerokiego czoła.

Dwie inne anegdoty równie dobrze ukazują, w jaki sposób był on postrzegany w czasach sobie współczesnych. Jedna z nich mówi, że pewnej nocy Sokratesowi przyśnił się śliczny łabędź, którego głąaskał na swoich kolanach. Ten jednak niespodziewanie urósł i z przepięknym śpiewem wzbił się do lotu. Następnego dnia przedstawiono mu młodego Platona, który bez reszty rozkochał się w filozofii i postanowił poświęcić jej całe życie.

Według innego podania, gdy Platon był chłopcem, w letni dzień uciął sobie drzemkę w szczerym polu, a pszczoły pokryły mu usta miodem, co miało być zapowiedzią pięknych dialogów, które napisze w przyszłości.

Aby stworzyć własny system filozoficzny, nauki Sokratesa nie okazały się wystarczające, dlatego Platon studiował i interpretował poglądy innych myślicieli i nurtów filozoficznych.

Ówczesna plotka głosiła, że za astronomiczną sumę stu złotych min kupił od pitagorejczyka Filolaosa spisane tezy pitagorejskie, które stanowiły tajemną wiedzę ruchu, niedostępną dotąd dla osób postronnych. Elementy pitagoreizmu (wraz z teorią niematerialnych liczb i koncepcją duszy, którą związał z pojęciem anamnezy) włączył do swej teorii idei, przez co

stały się one powszechnie znane. Jak się zdaje, nie wzbudziło to oburzenia pitagorejczyków, wśród których miał wielu przyjaciół i którzy okazywali mu szacunek. Platon, ogólnie rzecz ujmując, był osobą szanowaną, której dorobek budził powszechny podziw. Dotyczy to zarówno jego uczniów w [Akademii](#), jak i zwykłych obywateli Aten.

Pitagorejczycy stanowili religijno-filozoficzny ruch oddający wręcz religijny kult liczbie i rozwijający matematyczne zagadnienia

Źródło: domena publiczna.

Nie oznacza to jednak, że nie spotykał się z krytyką. Największą i merytorycznie rzetelną zaprezentował sam Arystoteles, który okazał się jego najwybitniejszym uczniem. Postawę ucznia najlepiej wyraża łacińska sentencja: *Amicus Plato sed magis amicitia Veritas*, czyli („przyjacielem Platon, lecz większą przyjaciółką – prawda”).

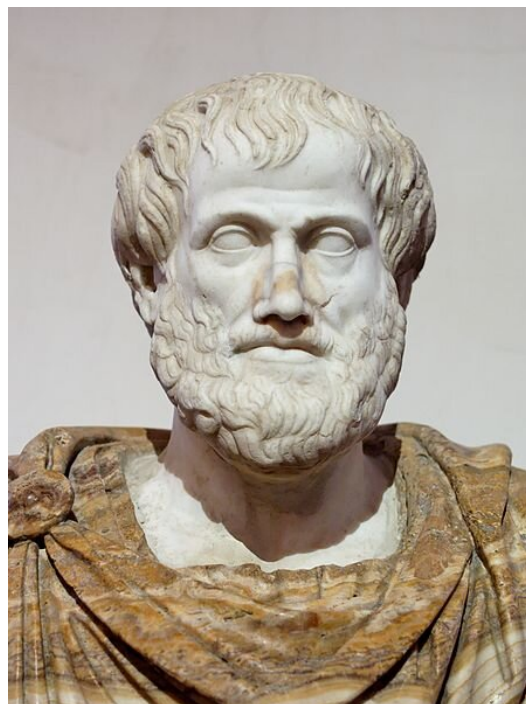
Arystoteles doszedł bowiem do wniosku, że filozofia jego wielkiego nauczyciela, aby poprawnie oddawać opis rzeczywistości, wymaga zweryfikowania i doprecyzowania w wielu punktach. Zaowocowało to skonstruowaniem zupełnie oryginalnego systemu filozoficznego i otwarciem [Likejonu](#), jednak nie ulega wątpliwości, że Arystoteles zawsze wyrażał się o Platonie z szacunkiem, zaś wychowanie tak zdolnego ucznia tylko przydaje myślicielowi splendoru.

Również jako wyraz sławy i szacunku powinniśmy odbierać fakt, że komediopisarze nie przepuszczali

okazji, aby naigrywać się w swych sztukach z filozofa. Kpina jest wszak najszczerzą formą pochlebstwa. Fakt, że autorzy takich sztuk, jak Radosny (Teopompos), Tezeusz (Anaksandrides), Meropid (Aleksis) czy Fałszywy podrzutek (Kratinos) raczej nie zgłębiali filozofii Platona, nie ma tu najmniejszego znaczenia.

Na poważnie należało za to brać krytyków, którzy łączyli w swej krytyce merytoryczność Arystotelesa i zjadliwość mniej lub bardziej odczytanych komediopisarzy.

Wzorem jest tu oczywiście Diogenes z Synopy, wielki przedstawiciel cynizmu, który niemiłosiernie wręcz wyśmiewał filozofa. Mówi się, że po tym, gdy Platon zdefiniował człowieka jako „żywą istotę dwunożną, nieopierzoną” (co jak na antyk stanowiło definicję błyskotliwą), cynik miał przerwać mu wykład w Akademii i rzucić na mównicę oskubanego kurczaka. Całą sytuację skwitował zaś słowami: „Oto człowiek Platona”.

Arystoteles ze Stagiry (384 p.n.e.–322 p.n.e.)
Źródło: domena publiczna.

Diogenes z Synopy (ok. 413 p.n.e. – ok. 323 p.n.e.)
Źródło: domena publiczna.

Innym razem Diogenes miał wyśmiać całą teorię idei, stwierdzając, że widzi stół i kielich, ale „stołowatości” i „kielichowatości” (a więc idei stołu i kielicha) nijak nie widzi. Platon udowodnił wtedy, nie pierwszy raz zresztą, że jest kimś, kogo dziś nazywa się mistrzem

ciętej riposty. Odparł bowiem: „Bo masz oczy, którymi widzi się stół i kielich, ale nie masz rozumu, którym widzi się stołowatość i kielichowatość”.

Prawdziwą skarbnicę takich anegdotek i odniesień stanowią do dziś Żywoty i poglądy słynnych filozofów Diogenesa Laertiosa, który również traktuje Platona jako jednego z największych filozofów, jacy istnieli.

Zastanów się, czy są ci znane koncepcje, które w sposób bezpośredni nawiązują do systemu Platona. Rozważ także, czy znasz filozofów średniowiecznych, nowożytnych lub współczesnych, którzy krytykowali tego myśliciela.

Recepcja Platona i platonizmu na przestrzeni wieków

W czasach bezpośrednio poprzedzających średniowiecze i u jego zarania stosunek do Platona był tożsamy ze stosunkiem do ogólnie rozumianej filozofii starożytnej. Wynikało to z faktu, że myśl filozoficzna okresu antyku była mocno przeniknięta duchem neoplatonizmu, a więc nurtu, który łączył namysł platoński z namysłem religijnym, przekształcając główne zagadnienia platonizmu w w teorie dotyczące Absolutu, świata i duszy ludzkiej.

Orygenes (185–254)

Źródło: domena publiczna.

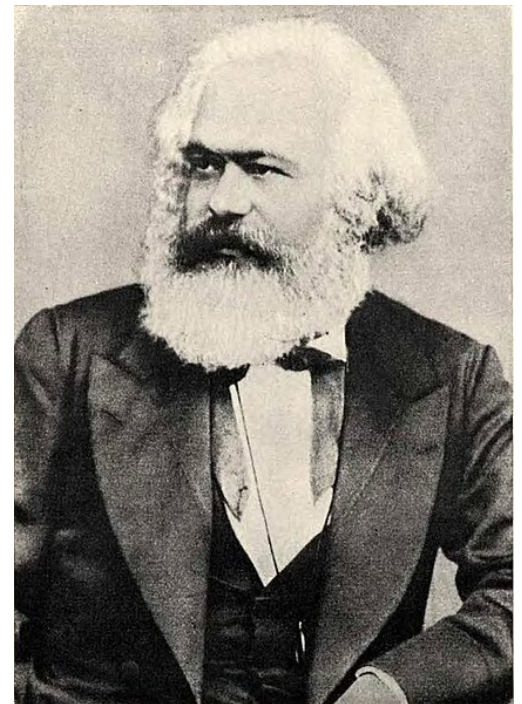
Ten ambiwalentny stosunek do greckiego filozofa widać dość mocno w zestawieniu myśli [Orygenes](#) i [Tertuliana](#). Pierwszy z nich uważał, że w rozważaniach natury teologicznej należy sięgać do myśli greckiej, gdyż z jednej strony jej osiągnięcia pomagają tłumaczyć kwestie ostateczne, zaś z drugiej Bóg musiał jakoś przygotować ludzkość na prawdy chrystusowe, dlatego najpierw zaistnieć musiała grecka filozofia, z Platonem na czele. Drugi z kolei traktował Greków jako pogan i deprecjonował ich osiągnięcia jako dorobek innowierców, który dla zdrowo myślącego chrześcijanina musi być szkodliwy.

Myśliciele arabscy z kolei określali Platona mianem „boskiego filozofa”. Dla osób takich, jak [Al-Kindi](#), [Al-Farabi](#) czy [Awicenna](#) uchodził za „imama filozofów”, a więc za męża nieomylnego, wręcz boskiego. Chociaż znany był głównie

z neoplatonickich interpretacji, jego koncepcja posłużyła do głębokiej, filozoficznej interpretacji Koranu.

Również w europejskim renesansie Platon wraz ze swoją koncepcją znalazł gorących zwolenników i fascynatów, by wspomnieć chociażby założoną w 1462 roku [Akademię Florencką](#). Jej przedstawicielami byli światli myśliciele okresu, do których zaliczamy takie znakomitości, jak [Giovanni Pico della Mirandola](#), [Cristoforo Landino](#) czy [Angelo Poliziano](#). Nie była to szkoła filozoficzna, lecz miejsce formalnych zgromadzeń myślicieli, których łączyło przekonanie o znakomitości myśli platońskiej i poczucie potrzeby jej naukowego badania.

Wiele głosów krytycznych względem Platona pojawiło się za to we współczesności. Wynikało to głównie z faktu, że wpływ myśli platońskiej na naszą cywilizację liczył już sobie dwa tysiące lat, przez co można było go analizować w naprawdę szerokiej perspektywie czasowej. Dobrym przykładem jest tu [Fryderyk Nietzsche](#), który nie szczędził greckiemu filozofowi gorzkich słów. Zauważył mianowicie, że cała myśl platońska jest odpowiedzialna za położenie filozoficznych podwalin pod teologiczne rozważania chrześcijaństwa. Chrześcijaństwo jawiło się Nietzschemu jako religia, która gloryfikuje brak samodzielnego myślenia i nakazuje swym wyznawcom być pokornymi w obliczu krzywd i nędzy. Stąd dość dosadna krytyka greckiego filozofa i pociąganie go do odpowiedzialności za rzekomy współudział w zainicjowaniu tej religii.

Karol Marks (1818–1883)
Źródło: domena publiczna.

Z kolei [Karol Marks](#) wyrażał się dość pozytywnie o niektórych platońskich rozważaniach, zwłaszcza jeśli chodzi o koncepcję państwa. W odróżnieniu od jego stanowiska, powstały później ruch marksistowski, widział w Greku przedstawiciela arystokracji, który sankcjonował swą nauką i postawą wyzysk ciemniejszej klasy pracującej. Liczba odwołań do filozofii platońskiej, jakie miały miejsce na przestrzeni wieków, zdaje się potwierdzać starą maksymę Alfreda Whiteheada, że cała historia filozofii, to tylko zbiór przypisów do systemu Platona.

Słownik

Akademia

(gr. *Ακαδημία*, *akademeja*) szkoła filozoficzna założona przez Platona Ateńczyka, pierwsza w dziejach uczelnia, stanowi pierwowzór uniwersytetu. Nazwa pochodzi od Apollina

Akademosa, w gaju którego znajdowały się jej budynki

Akademia Florencka

Szkoła filozoficzna założona w 1462 roku we Florencji. Ideowo wzorowana na pierwszej uczelni filozoficznej, którą odtworzył Platon, jednak dość luźnie powiązana z platonizmem i neoplatonizmem. W założonej szkole chodziło przede wszystkim o toczenie dialogów filozoficznych i analizę (wraz z przekładem) dzieł filozoficznych, zwłaszcza Platona i Plotyna. Zrzeszała najwybitniejszych filozofów, zwłaszcza włoskich. Jako jej członków do dziś wymienia się m.in. Giovanni Pico della Mirandola, Francesco Cattani da Diacceto, Leon Battista Alberti, Cristoforo Landino, Donato Acciaiuoli, Angelo Poliziano i Girolamo Benivieni

anamneza

(gr. ἀνάμνησις – *anamnesis*, przypominanie) Dawna teoria religijna i filozoficzna oznaczająca przypominanie sobie dawnych przeżyć, a nawet wcieleń własnej duszy (tzn. jej poprzednich żywotów). W filozofii antycznej łączona była z teorią palingenetycznej wędrówki dusz (reinkarnacji). Filozoficzny namysł nad tym zagadnieniem rozpoczęli pitagorejczycy, a pod ich wpływem teorię anamnezy i palingenezy rozwijał Platon

idea

(gr. ἰδέα – *idea*) Jedno z podstawowych pojęć filozoficznych, ze względu na swą historyczność i ilość zastosowań bardzo złożone w definiowaniu. Do filozofii wprowadził je Platon, aby określić to, co inteligibilne, a więc niedostępne poznaniu zmysłowemu, a odkrywane jedynie przez rozum, tzn. racjonalny namysł nad światem, o którym pouczają nas zmysły. W dualizmie platońskim przeciwstawiana zmysłowej materii, jednak wchodząca z nią w reakcję, w wyniku której powstają rzeczy jednostkowe

idealizm

stanowisko filozoficzne wyrażające przekonanie o rzeczywistym istnieniu niematerialnych, inteligibilnych idei. Może występować w różnych formach i być zróżnicowany na rozmaite sposoby. Możemy na przykład rozróżnić idealizm umiarkowany, który zakłada, że poza ideami istnieje lub może istnieć materia, oraz idealizm rygorystyczny, w myśl którego żadna materia nie istnieje. Czasem idealizm bywa przeciwstawiany materializmowi, a więc przekonaniu, że istnieje tylko materia i nie ma żadnych bytów abstrakcyjnych

Likejon

(gr. Λύκειον, *lykeion*) szkoła filozoficzna, założona przez Arystotelesa ze Stagiry. Historycznie druga, zaraz po Akademii platońskiej. Nazwa wywiedziona od świątyni Apollina Likejosa, obok której znajdowały się budynki uczelni. Nazywany też

„Gimnazjonem” lub „Gimnazjum” (od gr. γυμνάσιον, *gymnasion*, gdyż wcześniej znajdowały się tam sale gimnastyczne), lub Perypatem (od gr. περιπατεῖν, *peripatos* – przechadzka, gdyż Arystoteles lubił wyklądać przechadzając się wraz z z uczniami)

Schemat

Polecenie 1

Przeanalizuj poniższy schemat ukazujący opinie na temat Platona i jego filozofii. Rozważ, czy wyczerpuje on wszystkie możliwe ujęcia tego zagadnienia. Zastanów się, kogo można uznać za przykład reprezentanta danego podejścia.

Źródło: Englishsquare.pl sp. z o.o., licencja: CC BY-SA 3.0.

Polecenie 2

Ponownie przeanalizuj powyższy schemat. Zastanów się także, czy zgadzasz się z maksymą Alfreda Northa Whiteheada, że historia filozofii jest tylko zbiorem przypisów do teorii Platona

Sprawdź się

Pokaż ćwiczenia:

Ćwiczenie 1

Szkoła założona przez Platona nazywała się:

☐ Anamneza

☐ Akademia

☐ Likejon

☐ Gimnazjon

Ćwiczenie 2

Poniższy obraz przedstawia:

☐ Sokratesa

☐ Orygenesza

☐ Diogenesa

☐ Tertuliana

Źródło: domena publiczna.

Ćwiczenie 3

Źródło: domena publiczna.

Ćwiczenie 4

Wyjaśnij, jakie jest znaczenie łacińskiej sentencji *Amicus Plato sed magis amica Veritas*.

Ćwiczenie 5

Do cech idealizmu należą:

☐ Przekonanie, że materia jest naszym złudzeniem.

☐ Przecistawianie go materializmowi.

☐ Zapoczątkowanie go przez Sokratesa.

☐ Przekonanie, że istnieją niematerialne idee.

Ćwiczenie 6

Poniżej znajduje się fragment komedii Aleksisa, noszącej tytuł *Meropid*. Wskaż, które zdanie poprawnie oddaje jego treść.

“ W porę przychodzisz: bo bezradnie
Tu i tam się kręcę, jak Platon,
Nie znajdując nic mądrego,
Tylko łydki mnie bolą

Cytat za: Diogenes Laertios, *Żywoty i poglądy słynnych filozofów*, s. 175.

- ☐ Aleksis drwi z wyglądu filozofa.
- ☐ Aleksis drwi z faktu, że Platon uwielbiał wyklądać przechadzając się.
- ☐ Aleksis oddaje cześć Platonowi jako przenikliwemu filozofowi.
- ☐ Aleksis przedstawia Platona jako filozofa, który stale coś rozważa, a nie dochodzi do żadnych konstruktywnych wniosków.

Ćwiczenie 7

Uzupełnij poniższy tekst odpowiednimi imionami.

Tak naprawdę Platon miał na imię i był synem arystokraty o imieniu . Jego pierwszym filozoficznym nauczycielem był , zaś później uzupełniał swoją wiedzę o inne nurty filozoficzne. Wielkim przełomem było dla niego poznanie tajemnic sekty, której istnienie zainicjował filozof o imieniu . Tajemnice tejże sekty sprzedał Platonowi za kwotę stu złotych min.

Aleksis

Aristokles

Arystarch

Parmenides

Tales

Annikeris

Ariston

Anaksagoras

Filolaos

Filon

Pitagoras

Sokrates

Arystoteles

Plotyn,

Diogenes

Hegezjasz

Ćwiczenie 8

Oceń, które z poniższych zdań są prawdziwe, a które fałszywe.

Twierdzenie	Prawda	Fałsz
Anamneza jest teorią, która uzupełnia pitagorejską wiarę w reinkarnację.	☐	☐
Teoria liczb jako bytów abstrakcyjnych i niematerialnych zaistniała najpierw w pitagoreizmie, a potem w platonizmie.	☐	☐
Arystoteles założył własną szkołę po wyrzuceniu z Akademii.	☐	☐
Platon nie poznał osobiście Pitagorasa.	☐	☐
Platon utrzymywał z Diogenesem przyjazne stosunki.	☐	☐
Platon był „mistrzem ciętej riposty”.	☐	☐

Dla nauczyciela

Autor: Ewa Orlewicz

Przedmiot: Filozofia

Temat: Inni o Platonie

Grupa docelowa:

III etap edukacyjny, liceum ogólnokształcące, technikum, zakres podstawowy

Podstawa programowa:

Zakres podstawowy

Cele kształcenia – wymagania ogólne

IV. Dostrzeganie w poglądach wielkich filozofów starożytnych paradygmatów myślowych, które są obecne w kulturze aż do czasów dzisiejszych.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

VII. Filozofia i kultura europejska jako „przypisy do Platona”. Uczeń:

4) wskazuje na wybranym przykładzie na obecność platonizmu w późniejszych epokach (np. w teologicznej myśli średniowiecznej, w nowożytnym matematycznym przyrodoznawstwie, w politycznych próbach budowania „państwa doskonałego”).

Kształtowane kompetencje kluczowe:

- kompetencje obywatelskie;
- kompetencje w zakresie świadomości i ekspresji kulturalnej;
- kompetencje cyfrowe;
- kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się;
- kompetencje w zakresie rozumienia i tworzenia informacji.

Cele lekcji (językiem ucznia):

- Poznasz najpopularniejsze opinie, jakie powstały na temat Platona i jego koncepcji.
- Przeanalizujesz recepcję, z jaką platonizm spotkał się na przestrzeni wieków.
- Porównasz wypowiedzi, które gloryfikują i krytykują wielkiego filozofa.
- Uporządkujesz swoją wiedzę odnośnie twierdzeń Platona.

Cele operacyjne. Uczeń:

- pojmuje rolę filozofii jako fundamentalnego składnika dziedzictwa kultury śródziemnomorskiej;
- identyfikuje różne problemy, stanowiska i nurty filozoficzne na przykładach pytań i twierdzeń filozofów;

- umie pisać tekst (esej) filozoficzny, w którym – korzystając ze zdobytej wiedzy z zakresu logiki i historii filozofii – identyfikuje się i rozpatruje określone poglądy filozoficzne.

Strategie nauczania:

- konstruktywizm;
- konektywizm.

Metody i techniki nauczania:

- ćwiczeń przedmiotowych;
- z użyciem komputera;
- dyskusja;
- mapa myśli;
- quiz.

Formy pracy:

- praca indywidualna;
- praca w parach;
- praca w grupach;
- praca całego zespołu klasowego.

Środki dydaktyczne:

- komputery z głośnikami, słuchawkami i dostępem do internetu;
- zasoby multimedialne zawarte w e-materiale;
- tablica interaktywna/tablica, pisak/kreda.

Przebieg lekcji

Przed lekcją:

1. **Przygotowanie do zajęć.** Nauczyciel loguje się na platformie i udostępnia e-materiał: „Inni o Platonie” uczestnikom zajęć. Prosi uczniów o przygotowanie prezentacji na podstawie informacji zawartych w sekcji „Przeczytaj”. Uczniowie mają za zadanie przygotować przykłady z tekstów kultury oraz z życia ilustrujące zagadnienia związane z tematem lekcji.

Faza wprowadzająca:

1. Nauczyciel, po zalogowaniu się na platformie i wyświetleniu e-materiału, odczytuje uczniom temat zajęć oraz cele, a następnie prosi, by na ich podstawie uczniowie sformułowali kryteria sukcesu.
2. **Dyskusja wprowadzająca.** Zalogowany na platformie nauczyciel, po wyświetleniu dostępnego w panelu użytkownika raportu, kontroluje przygotowanie uczniów do

lekcji: weryfikuje, którzy uczniowie zapoznali się z udostępnionym przed lekcją e-materiałem. Wybrani uczniowie prezentują efekty pracy w domu. Pozostali uczniowie zadają pytania prezentującym oraz uzupełniają informacje. Tę część lekcji kończy krótka dyskusja wokół poruszonej tematyki. Po zakończeniu dyskusji chętna/wybrana osoba przedstawia wnioski.

Faza realizacyjna:

1. **Mapa myśli.** Nauczyciel zapisuje na tablicy hasło związane z tematem zajęć: *Inni o Platonie*. Uczniowie podają swoje pomysły, a wyznaczony moderator zapisuje je na tablicy w formie mapy myśli/pojęć, której centralnym punktem jest zapisany problem. Po zapisaniu propozycji uczniowie samodzielnie je weryfikują. Następnie nauczyciel uzupełnia wypowiedzi uczniów, jeśli jest to konieczne
2. **Praca z multimediami.** Nauczyciel wyświetla materiał z sekcji „Schemat”, a następnie czyta polecenie *Przeanalizuj poniższy schemat ukazujący opinie na temat Platona i jego filozofii. Rozważ, czy wyczerpuje on wszystkie możliwe ujęcia tego zagadnienia. Zastanów się, kogo można uznać za przykład reprezentanta danego podejścia.* Uczniowie wykonują zadanie w parach. Następnie wybrana osoba prezentuje propozycję odpowiedzi, a pozostali uczniowie ustosunkowują się do niej. Nauczyciel w razie potrzeby uzupełnia ją, udzielając uczniom informacji zwrotnej.
3. **Ćwiczenia przedmiotowe.** Uczniowie dobierają się w pary i wykonują ćwiczenia nr 1-4. Następnie konsultują swoje rozwiązania z inną parą uczniów i ustalają jedną wersję odpowiedzi
4. Uczniowie w parach opracowują quiz sprawdzający wiedzę z całej lekcji. Po określonym czasie wymieniają się przygotowanymi pytaniami z inną parą uczniów. Następnie wspólnie komentują swoje odpowiedzi.
5. Nauczyciel wybiera osobę, która odczytuje na forum treść ostatniego ćwiczenia nr 8. Uczeń, prowadząc na forum analizę problemu, podaje swoją propozycję rozwiązania. Nauczyciel zachęca do dyskusji pozostałych uczniów, jeśli jest to konieczne, naprowadza na prawidłowe rozwiązanie.

Faza podsumowująca:

1. Nauczyciel ponownie wyświetla na tablicy temat lekcji zawarty w sekcji „Wprowadzenie” i inicjuje krótką rozmowę na temat kryteriów sukcesu. Czego się uczniowie nauczyli?
2. Wybrany uczeń podsumowuje zajęcia, zwracając uwagę na nabyte umiejętności.

Praca domowa

Napisz esej, w którym przedstawisz współczesne znaczenie filozofii Platona.

Materiały pomocnicze:

- Tatarkiewicz W., *Historia filozofii*, t. 1, Warszawa 2005.
- Reale G., *Historia filozofii starożytnej*, t. 2, tłum Edward Iwo Zieliński, Lublin 1999.

Wskazówki metodyczne opisujące różne zastosowania multimedium:

- Nauczyciel może wykorzystać medium w sekcji „Schemat” do pracy przed lekcją. Uczniowie zapoznają się z jego treścią i przygotowują do pracy na zajęciach w ten sposób, żeby móc samodzielnie rozwiązać zadania.